

[Poul Dam.]

simpelt regnestykke. 25.000 arbejdsløse koster i øjeblikket det offentlige 750 mill. kr. i understøttelse. Det ville koste skønsmæssigt 2 mia kr. at have de samme mennesker i arbejde. Det er en merudgift på 1.250 mill. kr. Af disse 1.250 mill. kr. ville ca. 650 mill. kr. komme tilbage i direkte og indirekte skatter. Det vil sige, der ville blive en netto-merudgift på 600 mill. kr., og det er for resten rent tilfældigt netop det beløb, som SF foreslog som en reserve til bekæmpelse af arbejdsløsheden.

Disse 600 mill. kr. i merudgift ville for samfundet skabe en produktion, der var 2 mia kr. værd, og det kunne vi jo godt bruge. Veje, trafik anlæg, rensningsanlæg, andre miljøforbedringer, udbygning af produktionsapparatet, effektivisering af uddannelse og administration, forbedring af sociale institutioner, arbejde med de alternative energiformer, arbejde for at forøge genbruget og for så vidt også forøget u-landsbistand. Alt dette er noget af det, det var rimeligt at sætte i gang. Man siger, at det har vi ikke råd til. Tværtimod, vi har ikke råd til at lade være. Det er en billig investering i den nuværende situation. Og så skal det jo tilføjes, at der vil komme en sekundær og en tertiær efterspørgsel ved en sådan ekspansion, som vil sætte yderligere en 10.000 mand i arbejde. Det vil give et op-sving i økonomien, og det vil betyde en konsolidering af fremtiden for en yderst begrænset merudgift.

Jeg ved meget vel, at en sådan ekspansion ville give ét problem, nemlig et problem med hensyn til betalingsbalancen. Det eksempel, jeg har arbejdet med, vil medføre et valutamerforbrug af størrelsesordenen 500-800 mill. kr., og det må man selvfølgelig tage med i betragtning. Men principielt er arbejdsløshed ikke alene et socialt onde, et menneskeligt onde, det er også et ødselt spild af ressourcer, og beskæftigelsespolitikken er derfor langt det vigtigste, der står foran os.

Hvis der så er vilje til at føre en virkelig effektiv beskæftigelsespolitik, så kan vi jo begynde bagefter at snakke om indkomstpolitik og andet lignende, naturligvis først og fremmest ved indgreb over for de arbejdsfrie indkomster, spekulationsgevinster, grundværdistigninger og andet flødeskum,

som hr. Glistrup siger. Men vil regeringen virkelig en effektiv beskæftigelsespolitik, en ansvarlig og langsigtet politik? Er det det, vi kan vente os af de planer, der fortøner sig bag sommerens horisont? Og hvis det er det, tror regeringen så, at det er muligt at gennemføre noget med de partnere, som man hidtil har danset med? Jeg har megen respekt for regeringens intelligens — selv om der ikke altid bliver slidt så meget på den — så jeg tror ikke, at regeringen i fuldt alvor kan mene, at der er ræson i dette. Det kan ikke være regeringens alvor.

Og så siger man — det siger man jo altid i politiske kredse — ja men så må det jo altså være et valgoplæg, der nu er under udarbejdelse. Ja, et valgoplæg til hvad? Til at få nogle mandater ved et valg; det er det, man laver et valgoplæg til, det ved jeg godt. Men der er det, at folketinget jo bliver indkaldt efter et valg igen, og så skal der regeres videre. Skal der så regeres videre med det samme eller med et lignende flertal? Hvis det er perspektivet, så lykkes det nok ikke at bilde vælgerne ind, at valg nytter noget, for den indkomstpolitik, man i så fald kan vente sig, bliver, som vi har set så ofte, noget, der rammer lønmodtagerne uden at gavne de arbejdsløse og ikke kommer til at genere de grupper, der lever alt for fedt af hr. Glistrups flødeskum.

Ved siden af beskæftigelsespolitikken er det nødvendigt at nævne boligpolitikken. Der er mange tegn på, at vi står over for et truende sammenbrud af ganske store dele af boligsektoren, og det kan også medføre trusler mod realkreditsystemet. Det er nødvendigt, at man kommer bort fra vanetænkning på dette område, og at man først og fremmest prøver at få gennemført den sanering af ejerboligernes urimelige og forbrugsforvridende fordele, hvilket er det eneste, der kan skabe balance på boligområdet og sikre en rolig udbygning af boligstandarden.

Det tredje område, jeg skal nævne, er spørgsmålet om Danmarks placering i verden. Vi er naturligvis verdens midtpunkt, men det er et forholdsvis beskedent midtpunkt, og vi er nødt til at tage hensyn til, at vi lever i en ganske besværlig verden. Vi har et valutaproblem, det er allerede nævnt, og det skal på ingen måde ignoreres. Men vi er også nødt til i løbet af forholdsvis få år at gennemføre en omlægning af vor økonomi,